

“Tajna vatre”:

IZNAD OSJETILNE ZAMJEDBE

Lyndon H. LaRouche, mlađi

31. srpnja 2012.

.....

... Izvjestit ću ovdje, da ovih dana glede znanosti [ovo] predstavlja značajni doseg mog životnog rada.

Pitanje koje se podrazumijeva na koje ću u ovom sadašnjem izvješću odgovoriti, usmjereno je na činjenicu da se kontrolu društva, navodno odozgo, zasniva uglavnom na onom što možemo naznačiti „gomilom laži“, izmišljotina koje se razdijeljuju u svrhu, kako se tvrdi, pouke popularnog mnijenja.

Kao svjedočanstvo neka posluži nedavno otkrivenje istine od strane određenih uglednih britanskih i američkih vodećih ličnosti glede Glass Steagalla. Činjenice su postojale tamo „cijelo vrijeme“, no kucnuo čas kad je bilo mudrije za pouku bogatih, razotkriti činjenicu da je ukinuće Glass Steagall-a bilo laž od samog početka; „promjena partijskog stava“ dogodila se uz vrlo malo truda utrošenog da se upozna opću javnost s onim što se događalo cijelo vrijeme kroz više od 40 godina „javnog mnijenja“.

Slučaj popularnog vjerovanja u krivo nasaden pojam značenja „vatre“, oslikava ovu stvar glede platna i krojenja induciranog „javnog mnijenja“.

I. ČEMU OVO IZVJEŠĆE O VATRI?

Dosad je uobičajena praksa bila predstaviti predmet fizičkih zakonitosti prirode unutar granica pojmova „osjetilne zamjedbe“ kao takve. U mom dugovječnom iskustvu toga, predstavljanja ove prirode bila su, obično, sastavljena u dva različita dijela. Bilo je prvo, uobičajeno izravno predstavljanje dokazivanja, kao što je to izravno izloženo ovdje, u vidu izvještaja sastavljenih na osnovi prikaza osjetilnih zamjedbi (percepcija), kao takvih; no zapazite ćete tijekom ovog izvješća, da postoji dodatak koji se može

opisati, u širem smislu, kao naprosto opis onog što se čitatelju, ili slušateljstvu u predavaonici predloži, a što se može *krivo* pripisati izloženim definicijama predstavljanim kao kategorije osjetilne zamjedbe.

Ishod takvih postupaka, može ostaviti to slušateljstvo u tvrdokornoj sumnji, da je umijeće scenskog mađioničara bilo dio predstave. Navodne činjenice predstavljene u takvim okolnostima, bile bi same po sebi loše; dodatni element pojašnjenja, ima učinak na slušateljstvo, ako je predlagač sklon izjaviti nešto nalik na: "Ako je ono što sam stvarno rekao vama zvučalo kao predstava, koju morate sami za sebe odgonetnuti—*mogao bih se nadati da shvaćate što .... pokušavam reći.*" Čisti učinak predstavljanja takve karnevalske glazbe je kao sugeriranje slušateljstvu, koje se makar na kratko zabrine, da se predstavljanje navodnih izloženih činjenica osjetilne zamjedbe, čini kao neka vrsta prijevare; dodatna pojašnjenja tjeraju te na razmišljanje, „nije li me obmanula neka skupina scenskih mađioničara? Ili moram li se pomiriti da mi je ugodnije jednostavno pokušati vjerovati u tu predstavu?“

Prikladnije pitanje bi bilo: „Što nedostaje ovdje?“ Što se ustvari dogodilo da se proizvedu ovakvi efekti, na ovo slušateljstvo?

Trebamo li se tješiti željom da povjerujemo da je: „Slušateljstvo dobilo priliku vidjeti tekstove i druge prikaze na nečemu istoznačajnom „zaslonu“. Doduše: moglo bi se posumnjati *da nema ničega iza zaslona.* Uobičajenom slušateljstvu ostavlja se da si zamisli *koja bi mogla biti mogućnost, koja bi, na neki način, mogla razotkriti da se iza tog zaslona, iza kojeg bih vas upozorio da ono što biste mogli stvarno očekivati da ćete tamo naći, baš ništa ne nalazi?*“

„Ah, ali možda tamo iza tog zaslona ustvari nema ničeg?“

Pa tako, član proslavljenog, standardnog slušateljstva ostavljen je mrmljati sebi u bradu, možda u ljutnji, ili odabere uživati u sljedećoj dvojbenoj misli,:

„*Osjetilna zamjedba je osjetilna zamjedba, za koju je dokazano da je osjetilna zamjedba, za koju se u biti nije pokazalo, i (možda) dokazalo, ničim drugim osim odlukom da nastavimo vjerovati u postojanje osjetilne zamjedbe na zaslonu, koja, očigledno, nema ničeg solidnog u sebi, ili iza sebe. Sasvim prirodno, popularno mnijenje, budući je popularno mnijenje, učinit će ugodnijim pokušaj ovih žrtvi (mađioničarske) predstave da se priključe ostatku naivčina koji u to vjeruju.*“

Bernhard Riemann ukazao je na postojanje sličnog generičkog problema, naprimjer u trećem, zaključnom odlomku svoje docentske dizertacije.

Stoga, pružimo tom slušateljstvu to što bismo trebali otkriti, ako tako što postoji, „vrebajući iza zaslona“.

Glazbeni primjer

Najbolja moguća prilika otkrića rješenja za vrstu problema koju sam gore podcrtao, mogla bi se naći u slijedu radova Johanna Sebastiana Bacha, Arthura Nikischa, i Wolfganga Furtwänglera. Prednost tih glazbenih primjera, nije samo činjenica zvuka (zvuci su, napokon, naprosto osjetilna zamjedba, i stoga tipičan primjer tog istog smeća znanog kao „popularno mnijenje“, ili slično); upravo te nazovi sjene izražene na taj način gdje se tonovi glazbe mogu projicirati na ljudski um [pamet] (kao da dolaze između pukotina notnog zapisa) sadrže izravan dokaz za slučajeve Klasične glazbe. Pravo pitanje koje se treba postaviti glede toga je: „Zašto je glazba uopće potrebna? „Zašto se mora predstaviti na ovaj način“?

Takva pitanja doista imaju zaslugu jer „imaju značenje za radoznanu pamet“. Pitanje je: „Zašto oni rade to što tamo rade“? Ima li nešto krivo s golim notama glazbenog slijeda kao takvog? „Što nedostaje“? „Koje je stvarno rješenje koje se može dokazati za *ovu ispraznu zagonetku*“?

Rješenje te zagonetke nije tek pusta stvar; ono počiva, ne na zaslonu, već u onom što bi osjetilna zamjedba, kao takva, mogla sugerirati kao nevidljiv čin koji uistinu funkcionira kao da je iza zaslona; to je to što, ustvari, pokreće stvari.

Stoga, uzevši to u obzir: „Koja je očigledna razlika u nevidljivom kretanju čiji učinci su svojstveni za pitanje o kojem govorimo? Ono počiva u onom što se kreće, kao da je iza zaslona osjetilne zamjedbe“.

Odgovor počiva, u biti, na pravoj razlici čovjeka od životinje. .... [P]očiva u značajnom, aktualno postojećem činu koji obitava „iza zaslona“ koji predstavlja notni zapis, baš kao što su Bach, Nikisch, i Furtwängler predočili tu činjenicu.

“Još jedna indirektna hipoteza!”¹

Tajna našeg predmeta ovdje, leži ne u „vatru“ ako je shvatimo kao takvu, već u načelu koje potiče čovječanstvo na određivanje svoje vlastite, učinkovite, različitosti od životinja, što će reći: u svom oslanjanju na korisnost apstraktnog iskustva vjerovanja u „vatru“.

„Vatra“, kad se uporabi, znanstveno, kao naprosto opisna riječ, obilježava aktualno prisutstvo presudnog elementa iz kojeg proizlazi naše istraživanje; no, to je također tako rečeno, kao što je Bernhard Riemann izjavio u zaključnom dijelu svoje docentske dizertacije, vrsta 'odmahivanje rukama' kao prikladna gesta.

„Vatra“ služi, točno u tom smislu, kao izraz koji oslikava čovjekovu osebujno jedinstvenu, i svojevoljnu sposobnost uporabe „vatre“, u skladu s raznoraznim manifestacijama te udomaćene, generičke riječi. Ta riječ, u takvoj uporabi, 'vodeni' je žig najbitnije različitosti čovjeka od životinje. Upravo „vatra iza zaslona“, vatra čiju se toplinu stvarno iskusi na vrlo praktičan način, kao da je iza zaslona: kod doživljaja koji ne samo razlikuje čovjeka od životinja, već izražava taj učinak na vrlo jedinstven način.

Prateća kodna riječ za točno određivanje osobnosti čovječje uporabe „vatre“, nalazi se, sasvim točno, u čovjekovom stjecanju slijeda sve viših „vrsta“ označenih kao izraz opće kategorije stvari koje imaju značenje čovjekove svojevoljne moći uporabe vatre (kad se ta riječ koristi u govoru) na načine i u značenju onog što je evolucija na više razine čovječanstva, kao svojevoljnog roda ostvarila.

Usmjerimo raspravu na ovu riječ „vatra“. Razgovor može postati malo škakljiv, ako zanemarimo činjenicu da čovječja uporaba riječi „vatra“ pokriva mnoštvo (ustvari povećavajuće) dotičnih različitih vrsta primjeraka. Naprimjer: nuklearna fisija, termonuklearna fuzija, rekacija materije

---

¹ Upravo je najupadljivija relevantna činjenica, koju treba ovdje umetnuti, da je jedino originalno otkriće zakonitosti gravitacije, bilo ono koje je Johanness Kepler učinio, i to kao posljedica njegove inspiracije koju mu je pružio načelno vodeći utemeljitelj moderne znanosti, kardinal Nikola Kuzanski. Na ovom mjestu izvješća, nema nikakvog kompetentnog osporavanja ovog činjeničnog dokaza. Doduše, kad je jednom činjenica prevarantskih tvrdnji u ime Isaaca Nwetona postala nesporna među kompetentnim znanstvenicima koji se bave ovom materijom, došlo je do pokušaja davanja približno, sinkretistički (kao što se katkad kaže), Keplerovih mjerenja od strane drugih koji su nastojali načiniti prihvatljivu aproksimaciju Keplerovog otkrića.

Skлонost ići tim smjerom pojačalo je razvijanje prediva dokaza, pred kraj 18. stoljeća i početkom 19. stoljeća, pokazujući da su sva Newtonova nominalna „otkrića“ bila tek bijedne, lažne izmišljotine. Treba priznati da je bilo nekih upadljivih iznimki, većinom pogreške koje su bile izmišljene kao nusproizvodi grješaka čak i u vodećim veleučilištima nastalih njihovom sektorizacijom određenih vrsta prakse podučavanja u tim ustanovama. Ishod je ugradio vrstu besmislica u sustav univerzitetskog obrazovanja, kojom bi inače kvalificirani profesionalci fizike prihvatili Newtonove pojmove kao vrstu posebnih religijskih, za razliku od ustvari znanstvenih vjerovanja.

antimaterije, itd., itd. Ove potonje i slične kategorije postoje samo u noetskim potencijalima čovječje pameti (uma), a ne za niže rodove života. Nije pretjerivanjr izjaviti da su ove ideje, kao ideje, jedinstveni proizvod sposobnosti koje su potencijal čovječje pameti, a ne drugih rodova.

Ova upravo navedena razlika ima presudnu važnost, naročito za jadnika, znanstvenika ili ne, koji i dalje vjeruje u učinkovitost osjetilne zamjedbe kao navodni instrument znanstvene istine. Odnosno, da bismo izrazili istu kategoričku misao drukčije, pravi (bolje rečeno „učinkovit“) pojam opće kategorije „vatre“ u popularnom mnijenju ustvari je poznat samo kao nešto nepoznato kao zakonitost „vatre“ kao takve. Kao što znanstveni napredak oslikava određenim, sve većim skupom kategorija „vatre“ općenito, pojam „vatre“ postoji, za čovječanstvo sve do sad, samo u stvaralačkoj moći čovječjeg uma (pameti). Čovječja pamet jedini je znani instrument koji je u stanju proniknuti pravo značenje „vatre“, jer samo je ljudska pamet sposobna poimati djelotvorno značenje niza kategorija „vatre“, kojeg sam prikazao u svojim opaskama neposredno prije ovdje.

Ustvari, pravilno je gledati na tu građu u obrnutom redosljedu. „Vatra“ se javlja kao urođeno zastrašujući, najmanji nazivnik čovjekovog stvaralaštva u svom općem, napredujućem nizu učinaka moći ljudskog razuma. Osjetilna zamjedba kod ljudskih bića samo je stopa podrazumijevajućeg repertoara odabranih kategorija sve višeg redosljeda čovjekove sposobnosti otkrivanja pravog značenja termodinamike uopće. „Vatra“, gledana u tom određenom smislu izraz je moći ljudskog stvaralaštva. Tu leži značenje čovjekova stvaralaštva. Tu leži bit znanstvenog napretka.

Osjetilnu zamjedbu trebaju naši psi. Dokazivanje se sad odavde nastavlja.

II. DOKAZIVANJE KOJE SE MORA UPORABITI

Ovim nastavljam dokazivanje tamo gdje sam završio prijašnje poglavlje.

Do sada, obično, najizravniji običajni redosljed uobičajenog dokazivanja napustio je neprekidan trud potvrđivanja dovršenog ontološkog dokaza; od te točke običajni postupak bila je neka vrsta predavanja uz „odmahivanje rukama“ koju koristi predlagač kao „najbolje nagađanje“ glede dodatnih stvari za koje predlagač ne može predstaviti uvjerljiv dokaz, već umjesto toga, najbolji izvjestitelji skloni su odmahivati rukama (često pobožno), predlažući

da smo dostigli rubove nepoznatog koje su oni voljni obrađivati kao činjenicu tom prilikom. To je svakidašnja praksa.

Sve do ove točke doseg kojeg sam dodijelio ovom poglavlju do sada, nema ničeg strahovito krivog u znanstvenikovom rezultatu takvih metoda „odmahivanja rukama“ kod obrađivanja građe za koju dotična strana ne predstavi stvaran dokaz—pod uvjetom da te podrazumijevajuće tvrdnje ne idu dalje od toga. Problem nastaje u času kad se 'skretanje' s teme „odmahivanjem ruku“ promiče, kao da se to želi predstaviti kao „znanstvenu činjenicu“.

Slučaj umjetničkih djela Bacha, Nikischa, i Furtwänglera „pogađa rubove“ znanosti glazbe baš na taj način; no samo „rubove“. Obuhvaća, i to sa sigurnošću, vrlo značajan vid problema koje treba razmotriti. „Ne uspjeva“ ako se „ne uspjeva“ uporabi samo glede dubljih pitanja koje ne obuhvaća.

Stoga, moramo izložiti slučaj protiv „odmahivača rukama“ kako slijedi.

Običajno dokazivanje protiv kojeg se ovdje postavljam, mora se napasti s gledišta zapažanja svojstvene grješke dokazanog vjerovanja u ne samo ljudsku osjetilnu zamjedbu, već i u niže oblike života uopće. Najjednostavnije, no ispravno rećeno, osjetilna zamjedba ljudi i drugih pretpostavlja prešutnu tvrdnju dokaza koji kategorički ovisi o osjetilnoj zamjedbi. Tako onda, zamjedba ovisi o zamjedbi: ne odaje baš velik utisak istinitosti. Ukratko, temelj (tj. „kategorička“ mjerodavnost) svakog čovječjeg zaključka glede osjetilne zamjedbe ovisi o dokazu koji je neovisan o izvornom oslonu na osjetilnu zamjedbu kao takvu.

Ovo ne podrazumijeva da je osjetilna zamjedba svojstveno lažna u tvrdnjama u sprezi s njom. To znači, točno ono, što je Johannes Kepler mislio u svojoj metodi (koja je bila odjek metode Nikole Kuzanskog), uporabivši je u jedinstveno originalnom otkriću zakonitosti gravitacije. Odatle, relativna jedinstvenost mjerodavnosti „vatre“. No ne zustavite se na tom. Upravo čovjekovo svojevoljno upravljanje „vatrom kao zakonitošću/načelom“ jedinstven je i pravi instrument istinskog empirijskog znanja čovječjeg znanja, a „ne oslanjanje nalik na masturbaciju na osjetilnu zamjedbu“.

Vidi na engleskom: ***Beyond Sense Perception [Iznad osjetilne zamjedbe]***